

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2841/22
9.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ирене Вуковић, председника већа, Станиславе Митровић и Весне Џелетовић Цуцић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник адвокат Александар Негић из Београда, Париске комуне бр. 55/24, против туженог Јавно предузеће Путеви Србије, Београд, Булевар краља Александра бр. 282, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Основног суда у Младеновцу П 783/19 од 21.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 9.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Младеновцу П 783/19 од 21.12.2021. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Младеновцу П 783/19 од 21.12.2021. године у ставу другом изреке тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиоцу поред износа досуђених ставом првим изреке пресуде Основног суда у Младеновцу П 783/19 од 21.12.2021. године, на име накнаде нематеријалне штете исплати и то за душевне болове због умањења животне активности износ од још 570.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од још 240.000,00 динара, за претрпљени страх износ од још 210.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због наружености износ од још 150.000,00 динара, док се преко досуђених до тражених износа на име накнаде нематеријалне штете у виду душевних болова због умањења животне активности за износ од 325.000,00 динара и душевних болова због наружености за износ од 150.000,00 динара тужбени захтев тужиоца **ОДБИЈА** као неоснован.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Младеновцу П 783/19 од 21.12.2021. године, тако што се обавезује тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 430.350,00 динара, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 480.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, износ од 160.000,00 динара за претрпљене физичке болове, износ од 140.000,00 динара за претрпљени страх и износ од 200.000,00 динара за претрпљене душевне болове због наружености, са законском затезном каматом почев од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев преко досуђених до тражених износа, и то на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности за износ од 895.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова за износ од 240.000,00 динара, на име претрпљеног страха за износ од 210.000,00 динара и на име претрпљених душевних болова због наружености за износ од 300.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 230.435,00 динара.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили тужилац и тужени, побијајући је из свих законских разлога, тужилац у ставовима другом и трећем изреке, како произлази из навода његове жалбе, а тужени у ставовима првом и трећем изреке.

Испитујући првостепену пресуду у границама прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца делимично основана, а да жалба туженог није основана.

У спроведеном поступку првостепени суд није учинио ниједну битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности. Неосновано се жалбама парничних странака указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП будући да пресуда нема недостатака због којих се не може испитати. Изрека није неразумљива и не противречи самој себи ни разлозима, који су наведени у погледу свих битних чињеница на јасан и непротивречан начин, а о битним чињеницама не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника или изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 16.12.2016. године, око 12,55 часова, у месту ..., на државном путу 2. Б реда-353, деоница Младеновац-Велика Крсна, догодила се саобраћајна незгода - судар возила којим је управљао тужилац марке Голф, рег. ознаке ..., које се кретало из правца Велике Крсне ка Младеновцу, и теретног возила рег. ознаке ..., којим је управљао сведок ББ. На овом путу коловозне траке нису физички одвојене, али постоји хоризонтална сигнализација, а брзина је саобраћајним знаком ограничена општим ограничењем на 80 km/h. Возило којим је управљао тужилац је на место незгоде стигло пролазећи кроз кривину удесно гледајући из његовог правца кретања, док се теретно возило кретало у супротном смеру. До

саобраћајног удеса је дошло тако што је возило којим је управљао тужилац, брзином до 82 km/h изашло из кривине удесно, тужилац је изгубио контролу над кретањем возила, те је непосредно при изласку из кривине прешао на супротну саобраћајну траку, којом се у том тренутку кретало теретно возило, при чему је контакт остварен чеоним делом возила којим је управљао тужилац, средишњим делом и левом чеоном страном возила комби. У моменту настанка саобраћајне незгоде на коловозу је било поледице и није била посута со или ризла, нити су постављени знаци сходно зимским условима, док је асфалат био гладак, раван и без оштећења. На месту саобраћајне незгоде евидентирани су трагови кочења теретног возила, које се у моменту уочавања возила тужиоца кретало брзином од око 40 km/h. На месту саобраћајне незгоде није било трагова гребања, кретања, нити кочења возила Голф, којим је управљао тужилац, а пре оствареног контакта, док је на истој деоници био видљив траг кочења теретног возила.

Тужилац је у описаној незгоди задобио прелом чашице колена са површним огуљотинама, утискивањем бутне кости пробој задњег зида чашице кука са консекутивном луксацијом зглоба, луксацију и прелом ручног зглоба, серијски прелом ребара, прелом попречног наставка 7.вратног пршљена, повреде меких ткива регије лица, које заједно представљају тешке телесне повреде.

Тужилац је током периода од 16.12.2016. до 11.11.2018.године када је лечење проглашено окончаним, те у наредне три године перманентно трпео болове и нелагодности различитог интензитета и трајања. Непосредно након повређивања, у периодима очуване свести, током транспорта и иницијалне дијагностике болови су били јаког интензитета, и поред примене аналготерапије, током првих 7 дана стабилизације општег стања, а с обзиром на политрауматизованост, тужилац је трпео болове јаког интензитета, који су под примењеном терапијом повремено прелазили у болове средњег интензитета. Након оперативног захвата и буђења из анестезије, у наредних 3-5 дана болови су били јаког интензитета, а потом јењавали при мировању у постељи до средњег у наредних 7 дана, након којих је поново био подвргнут оперативном захвату, са боловима јаког интензитета у прва 3 постоперативна дана и боловима средњег интензитета до отпуста. Тужилац је у даљем току лечења био подвргнут потпомогнутој физикалној терапији која је била знатно отежана због немогућности коришћења помагала (штака,ходалице), односно придржавања имобилисаном десном руком. У првих 7-10 дана стационарног рехабилитационог лечења, током вежби трпео је бол јаког интензитета који је у наставку, наредних 10-15 дана бивао средњег интензитета, а потом поступно јењаво током наредне три недеље до болова слабог интензитета. Током даљег кућног лечења и спровођења вежби тужилац је уз значајна ограничења покретљивости и даље повремено трпео болове средњег и слабог интензитета, у зависности од активности, положаја при седењу, лежању, метео услова. С обзиром на радиолошку слику која је била непромењена у наредних 5 месеци и показивала губитак остеосинтезе прелома чашице, несрастање, дислокацију фрагмената, нестабилност и инконгруентност зглоба са јасним знацима авсакларне промене главе бутне кости, тужилац је континуирано трпео болове средњег до слабог интензитета који су се повећали до јаких у моменту луксације оперисаног кука, који су пострепозиционо трајали наредна 3 дана, а потом прешли у болове средњег интензитета до отпуста из болнице (Св.Сава-где је био хоспитализован због ЦВИ).У даљем току, перзистентни повремени болови су поступно прогредирали у

сталне, са напредовањем остеонекрозе главе бутне кости и дегенеративним обољењем (инконгруентног) зглоба кука, од слабих до средњих у зависности од степена оптерећења при ходу /ослонцу. Након друге оперативне интервенције-уградње ендопротезе, тужилац је у прва 3 постоперативна дана трпео болове јаког интензитета, који су регресирали у средње у наставку хоспитализације и при вертикализацији током 7 дана, а потом у слабе до отпуста из болнице. Услед поновне луксације кука, овог пута протезе, која је уследила месец дана од операције њене уградње, тужилац је трпео бол јаког интензитета све до њене репозиције, која је уследила након неколико дана хоспитализације у болници Св.Сава због поновног ЦВ инсульта. У даљем току, пострепозиционо, бол је био средњег интензитета 2-3 дана, а потом га је сменио повремени бол средњег интензитета наредних 7 дана, те бол лаког интензитета по отпусту и у наставку физикалне терапије самостално и у кућним условима. Бол при одређеним покретима, као и при дужем седењу и стајању тужилац има и даље, повремено и у различитом интензитету и трајању у зависности од свакодневних активности.

Као последица задобијених повреда и предузетог лечења код тужиоца постоји умањење животне активности са ортопедске стране од 50% које се манифестује отежаним нестабилним ходом на дужим релацијама и при савладавању архитектонских баријера, пењању/силаску низ степенице, уласку у градски превоз, савладавању узбрдице, ходу по неравном, немогућношћу трчања, скакања, поскакивања, бављења спортовима које је рекреативно упражњавао, те од стране лекара саветованом рестрикцијом активности (у циљу превенције луксације протезе), односно забраном седења на ниским столицама (пожељна је повишица за wc шољу) и прекрштених ногу, савијања кука под углом већим од 90 степени, чучња, спавања на десном боку (обавезно уметање јастука између колена), наглих покрета и промене правца кретања, ротације на левој нози, ношења терета - због деформитета и нестабилности у ручном зглобу и зглобовима ручја онемогућено је ношење терета десном руком, тежи мануелни послови, одупирање при подизању/седању, отежано је и позиционирање шаке при извођењу финијих покрета прстима -писање, употреба лакших алата, те подизање и држање чаше, флаше, бокала, послужавника, употреба прибора за јело као и увртање/завртање-ротација подлакти, а због остеоинтегратског материјала у чашици левог колена клечање је болом ограничено.

Примарни страх приликом повређивања је трајао око један час и био је високог интензитета (тужилац је трпео јаке болове и није могао да се креће), секундарни страх високог интензитета је трајао око 72 часа (тужилац је оперисан три пута, трпео је јаке болове, имобилисан је), секундарни страх средњег интензитета је трајао око шест недеља (плашио се инвалидитета, трпео је болове, није могао да се креће без помагала), секундарни страх ниског интензитета је трајао око дванаест месеци (изазивале су га тегобе у кретању). Претрпљени страхови и душевна бол услед умањења животне активности довели су до нарушавања психичке равнотеже код тужиоца, које стање је и даље присутно, а које је изазвало код тужиоца слику депресије лакшег до умереног степена. Због депресије смањена је животна активност тужиоца за 10%. Због депресивне анхедоније, тужилац не осећа задовољство у храњењу, не одмара га спавање, сан му је скраћен јер га прогоне тешки снови и присилна сећања на повређивање. Ослабљене је пажње, због чега му је за сваку активност, била она

физичка или интелектуална, потребан додатни напор. Снижене је социјалне активности због понашања избегавања, раздражују га сусрети са људима. За сваку радну или рекреативну активност потребан му је додатни напор воље која је код њега због болести ослабљена. Услед повреда задобијених у незгоди, тужилац је остварио право на инвалидску пензију.

Због задобијених повреда, дошло је до укупног умањења животне активности за 55%. Као последица поремећаја шеме хода, деформитета десног ручног зглоба и заосталих ожиљака у регији левог кука и лица, код тужиоца постоји наружење средњег степена.

Правилно је првостепени суд ценећи изведене доказе у смислу члана 8 ЗПП, из записника о увиђају саобраћајне незгоде и фотодокументације, а имајући у виду и налаз и мишљење вештака саобраћајне струке и исказе тужиоца, сведока ББ и сведока ВВ (у делу у којем су прихваћени), утврдио да је на месту незгоде на путу било поледице, а да није бачена со нити ризла, да је коловоз био раван, без оштећења. С обзиром да је утврђено да је поледица на путу узрок незгоде која се догодила тужиоцу, потпуно је без значаја да ли лед на коловозу потиче од цурења воде из чесме у близини пута, те су без утицаја наводи жалбе тужиоца којима се оспорава оцена исказа тужиоца, сведока ББ и сведока ВВ. Неосновани су и наводи жалбе туженог који указују да није могло бити поледице на деоници пута на којој се догодила предметна саобраћајна незгода с обзиром да је према подацима из Дневника зимске службе ПЗП “Београд” а.д. Секција Топола, база Младеновац за дан 16.12.2016.године на путу 2.Б реда бр. 353 температура до 8 часова била -1 степен, а у 16 часова +2 степена Целзијуса, да је време било ведро, а коловоз сув, с обзиром да је правилно првостепени суд оценио да претпоставка тачности података из записника о увиђају саобраћајне незгоде, као јавне исправе у смислу члана 238 став 1 ЗПП, није оборена другим доказима на основу којих би се могло утврдити да је коловоз у време незгоде био сув и без поледице. Напротив, из исказа тужиоца, сведока ББ и сведока ВВ произлази да је коловоз био клизав и под поледицом, при чему је и судски вештак саобраћајне струке у налазу и мишљењу датом на основу документације у списима навео да не може да искључи могућност да је поледице било на неком делу пута у десној кривини (на позицији која није фотографисана), због чега се неосновано жалбом туженог указује на контрадикторност закључка суда са налазом и мишљењем вештака.

Неосновано се жалбом туженог оспорава утврђено чињенично стање и у делу у којем је утврђено да тужени није у складу са решењем Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре поставио саобраћајну сигнализацију којом се ограничава брзина кретања возила у зимским условима вожње јер из извештаја Strabag д.о.о. Београд-огранак ПЗП Београд од 12.11.2019.године произлази да је ПЗП Београд пре почетка зимске службе (15.11.2016.године) поставио саобраћајне знаке П-30 (ограничење брзине-40km/h) и допунске табле IV-20.1 (снежне падавине), јер је првостепени суд наведену чињеницу правилно утврдио из записника о увиђају саобраћајне незгоде и налаза и мишљења судског вештака саобраћајне струке према којима је на деоници пута на којој се догодила саобраћајна незгода брзина била ограничена општим ограничењем на 80 km/h.

На основу овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилном применом чланова 3, 9, 10, 13 и 52 Закона о јавним путевима, чланова 20 и 42 Закона о безбедности саобраћаја на путевима и чланова 154, 155, 184, 185, 190, 192, 200 и 205 ЗОО оценио да је тужени, као управљач јавног пута који је одговоран за одржавање путева првог и другог реда, а тиме и спорне деонице на којој се догодила саобраћајна незгода, одговоран за штету коју је претрпео тужилац по основу одговорности услед невршења послова од општег интереса, будући да је утврђено да је пропустио да у складу са Законом о јавним путевима, Законом о безбедности саобраћаја на путевима и налозима надлежног министарства обави радове на редовном одржавању јавног пута у зимским условима- није поставио саобраћајне знаке за ограничење брзине у зимском периоду нити је при чињеници постојања поледице, а ни превентивно, с обзиром да се ради о децембру месецу, посута со или ризла на путу. Оценио је и да чињеница да је извођење радова на одржавању спорне деонице пута тужени поверио уговором ПЗП Београд није од утицаја на одговорност туженог јер је одредбом члана 7 уговора уговорена обавеза туженог као наручиоца да организује контролу вршења радова, коју тужени није вршио, због чега је неоснован приговор недостатка пасивне легитимације туженог.

Налазећи да постоји допринос тужиоца настанку и обиму штете од 60%, јер брзину кретања није прилагодио зимским условима и стању на коловозу, применом одредбе члана 200 ЗОО, имајући у виду све околности случаја, а нарочито старост, занимање и склоности тужиоца, карактер повреда, дужину лечења, проценат умањења ЖА, интензитет и трајање физичких и душевних болова и страха, првостепени суд је одмерио правичну накнаду нематеријалне штете у износу од 1.200.000,00 динара за претрпљене душевне болове због трајног умањења животне активности, у износу од 400.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, у износу од 350.000,00 динара за претрпљени страх и у износу од 500.000,00 динара за претрпљене душевне болове због наружености, али је имајући у виду допринос тужиоца досудио накнаду штете у износу од 480.000,00 динара за претрпљене душевне болове због трајног умањења животне активности, у износу од 160.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, у износу од 140.000,00 динара за претрпљени страх и у износу од 200.000,00 динара за претрпљене душевне болове због наружености, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате применом одредби чланова 277 и 324 ЗОО, док је тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете преко досуђених до тражених износа одбио као неоснован.

Одредбом члана 7 став 1 Закона о јавним путевима ("Службени гласник РС", бр. 101/05, 123/07, 101/11, 93/12, 104/13) прописано је да је управљање јавним путем: коришћење јавног пута, заштита јавног пута, вршење инвеститорске функције на изградњи и реконструкцији јавног пута, организовање и обављање стручних послова на изградњи, реконструкцији, одржавању и заштити јавног пута, уступање радова на одржавању јавног пута, организовање стручног надзора над изградњом, реконструкцијом, одржавањем и заштитом јавног пута, планирање изградње, реконструкције, одржавања и заштите јавног пута, означавање јавног пута и вођење евиденције о јавним путевима и о саобраћајно-техничким подацима за те путеве. Према одредби члана 8 став 1 истог закона, делатност управљања државним путевима обавља јавно предузеће које оснива Влада. Управљач јавног пута дужан је да обезбеди трајно,

непрекидно и квалитетно одржавање и заштиту јавног пута и да обезбеди несметано и безбедно одвијање саобраћаја на њему и одговара за штету која настане корисницима јавног пута због пропуштања благовременог обављања појединих радова на редовном одржавању јавног пута прописаних овим законом, односно због извођења тих радова супротно прописаним техничким условима и начину њиховог извођења (члан 15 наведеног закона). Одредбом члана 54 истог закона прописано је да је управљач јавног пута дужан да благовремено и на погодан начин обавештава јавност и кориснике јавних путева о стању и проходности тих путева, а одредбом члана 55 став 1 да управљач јавног пута поставља, замењује, допуњује и обнавља саобраћајну сигнализацију, опрему пута и објекте и опрему за заштиту пута, саобраћаја и околине, на основу решења о техничком регулисању саобраћаја које издаје министарство, или општински, односно градски орган надлежан за послове саобраћаја. Одредбом члана 57 став 1 истог закона прописано је да се одржавањем јавног пута сматрају радови којима се обезбеђује несметан и безбедан саобраћај и чува употребна вредност пута (став 1). Одржавање јавног пута обухвата редовно, периодично и ургентно одржавање (став 3). Према одредби члана 58 истог закона радови на редовном одржавању јавног пута су, између осталих и преглед, утврђивање и оцена стања пута и путног објекта, постављање, замењивање, допуњавање и обнављање саобраћајне сигнализације и чишћење снега и леда са коловоза јавног пута.

И по налажењу овог суда, тужени је као управљач државних путева 2. Б реда дужан да обезбеди трајно, непрекидно и квалитетно одржавање саобраћаја, те одговара за штету која настане корисницима пута због пропуштања благовременог обављања радова на одржавању пута прописаних Законом о јавним путевима, према одредби члана 8 став 1, при чему закључење уговора којим се другом правном лицу уступају радови на одржавању јавног пута у смислу члана 7 став 1 Закона о јавним путевима, конституише права и обавезе за уговараче, али се тиме не искључује законска обавеза туженог, као лица које је по закону одговорно за одржавање путева. Према наведеном, супротно наводима жалбе туженог, правилна је оцена приговора недостатка пасивне легитимације туженог.

Супротно наводима жалбе туженог, правилно је првостепени суд оценио да је тужени пропустио да превентивно поспе коловоз на деоници пута на којој се догодила предметна саобраћајна незгода. Одредбом члана 73 Правилника о одржавању магистралних и регионалних путева ("Службени гласник РС", бр. 2/93) прописано је да се одржавањем путева у зимском периоду, у смислу овог правилника, сматрају радови и активности неопходни за обезбеђење проходности и безбедности саобраћаја, који могу бити угрожени појавама: снежне падавине, завејавања путева услед дејства ветра и поледице на коловозу услед ниске температуре или појаве ледене кише. Према одредби члана 74 правилника одржавање путева у зимском периоду обухвата између осталог припрему путева за зимски период експлоатације, поступак зимског одржавања, заштиту путева у зимском периоду и обавештавање учесника у саобраћају о проходности путева, које активности су усмерене на отклањање снега и поледице са коловозне површине путева. Одредбом члана 86 правилника прописано је да у случају поуздане најаве мразева, ако су коловози влажни или постоји магла или измаглица, врши се превентивно посипање коловоза ради спречавања поледице. Превентивно посипање коловоза врши се и на већим објектима, успонима, оштрим кривинама и

поред река, и то у случају сувог коловоза обавезно влажном сољу или соним раствором. Према наведеним одредбама, тужени је био дужан да превентивно поспе коловоз чак и у случају поуздане најаве мразева ради спречавања настанка поледице, те је његова обавеза свакако постојала код чињенице да је (према подацима из Дневника зимске службе ПЗП Београд) у јутарњим часовима 16.12.2016.године температура била испод нуле.

Према одредби члана 85 Правилника о одржавању магистралних и регионалних путева, пре почетка зимске сезоне, а најкасније до 15. новембра, потребно је извршити поред осталог и постављање саобраћајне сигнализације само за зимске услове. Стога је тужени био дужан да постави саобраћајне знаке за ограничење брзине са допунским таблама за зимске услове. Правилник о саобраћајној сигнализацији ("Службени гласник РС", бр. 134/14) предвиђа поред знакова за ограничење брзине кретања возила и допунске табле које прецизирају да се знаци ограничења примењују за време снежних падавина (IV-20.1), као и допунске табле које означавају близину дела пута односно места на коме постоји опасност од клизавог коловоза због настанка поледице или снега на путу (IV-7).

Правилно првостепени суд закључује и које радње тужиоца представљају радње којима је допринео настанку штете. Утврђено је да се критичном приликом тужилац кретао возилом брзином од 82 km/h, што у зимским условима вожње, без обзира што је брзина ограничена саобраћајним знаком на 80 km/h, представља брзину која није прилагођена условима и стању пута, у смислу члана 42 став 1 Закона о безбедности саобраћаја на путевима("Службени гласник РС", бр. 41/09, 53/10, 101/11, 32/13 (Одлука Уставног суда), 55/14, 96/15, 9/16 (Одлука Уставног суда)) којом је прописано је да возач је дужан да брзину кретања возила прилагоди особинама и стању пута, видљивости, прегледности, атмосферским приликама, стању возила и терета, густини саобраћаја и другим саобраћајним условима, тако да возило може благовремено да заустави пред сваком препреком коју под датим околностима може да види или има разлога да предвиди, односно да возилом управља на начин којим не угрожава безбедност саобраћаја.

Према одредби члана 259 ЗПП суд изводи доказ вештачењем само ради утврђивања или разјашњења неке чињенице за које је потребно стручно знање којим суд не располаже, па се закључак суда о проценту доприноса оштећеног настанку саобраћајне незгоде заснива на налазу вештака само у погледу утврђења чињеница које радње представљају допринос оштећеног, а не и у погледу процента доприноса који не може да оцени вештак већ то чини суд, због чега су супротни наводи жалбе туженог неосновани. Из правилно утврђених чињеница у погледу тога које радње представљају допринос тужиоца, првостепени суд је погрешно закључио да допринос тужиоца износи 60%, на шта се основано жалбом тужиоца указује. Другостепени суд налази да је тужилац допринео настанку саобраћајне незгоде са 30%, те је све износе накнаде нематеријалне штете умањио сразмерно доприносу тужиоца у складу са одредбом члана 192 ЗОО.

Затим, приликом доношења одлуке о висини накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења ЖА, за претрпљени страх и физичке болове,

првостепени суд је погрешно применио материјално право, и то одредбу члана 200 став 2 ЗОО.

Накнада нематеријалне штете, у смислу наведене одредбе је по својој правној природи морална сатисфакција и има за циљ да се њоме уравнотежи поремећај у психичкој сфери оштећеног лица коме се, досуђеним новчаним износом, омогућава да прибави себи одређена материјална добра која ће му помоћи да донекле лакше савлада болове и патњу коју је претрпело. Ценећи наведено, као и околност да накнада нематеријалне штете нема казни карактер, а с обзиром на интезитет и дужину трајања физичких болова и страха, као и проценат умањења ЖА, животну доб тужиоца, значај повређеног добра, али и циљ коме служи, другостепени суд је утврдио висину правичне накнаде по појединим видовима нематеријалне штете.

Правична накнада нематеријалне штете на дан пресуђења 21.12.2021.године сходно одредби члана 189 ЗОО, имајући у виду све релевантне околности конкретног случаја, за душевне болове због умањења животне активности износила је 1.500.000,00 динара, за претрпљене физичке болове 800.000,00 динара, за претрпљени страх 700.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због наружености 500.000,00 динара. Наведени износи правичне накнаде умањени за 30% по основу дориноса тужиоца износе: за душевне болове због умањења ЖА 1.050.000,00 динара, за претрпљене физичке болове 560.000,00 динара, за претрпљени страх 490.000,00 динара и за душевне болове због наружености 350.000,00 динара. Како је тужиоцу ставом првим побијане пресуде досуђен износ од 480.000,00 динара на име накнаде за душевне болове због умањења ЖА, другостепени суд му је досудио износ од још 570.000,00 динара, за физичке болове досуђен износ од 160.000,00 динара, другостепени суд му је досудио износ од још 240.000,00 динара (крећући се у границама захтева тужиоца према одредби члана 3 став 1 ЗПП), за претрпљени страх досуђен износ од 140.000,00 динара, другостепени суд му је досудио износ од још 210.000,00 динара (крећући се у границама захтева тужиоца према одредби члана 3 став 1 ЗПП) и на име накнаде за душевне болове због наружености досуђен износ од 200.000,00 динара, другостепени суд му је досудио износ од још 150.000,00 динара.

Преко досуђених износа на име накнаде нематеријалне штете у виду душевних болова због умањења ЖА за износ од 325.000,00 динара и наружености за износ од 150.000,00 динара тужбени захтев тужиоца је одбијен као неоснован.

Из наведених разлога на основу члана 390 ЗПП потврђена је побијана пресуда у ставу првом изреке којим је тужиоцу досуђена накнада нематеријалне штете на име претрпљених душевних болова због умањења ЖА и наружености и претрпљених физичких болова и страха, а на основу одредбе 394 тачка 4 ЗПП преиначена је побијана пресуда у делу којим је одбијен захтев за накнаду нематеријалне штете тако што је захтев делимично усвојен а делимично одбијен. С обзиром да је о захтеву за камату на износе преко досуђених до тражених првостепени суд пропустио да одлучи, а да тужилац није тражио допуну пресуде, у том делу се сматра да је тужбе повучена у смислу одредбе члана 356 став 3 ЗПП, због чега другостепени суд на досуђене износе накнаде нематеријалне штете није тужиоцу досудио законску затезну камату.

Како је првостепена пресуда делимично преиначена, применом одредбе члана 165 став 2 Закона о парничном поступку, преиначена је и одлука о трошковима парничног поступка. Трошкови у укупном износу од 430.350,00 динара досуђени су тужиоцу сразмерно успеху у спору (усвојен износ од 2.150.000,00 динара), у границама постављеног захтева, на основу чланова 150, 153 став 2, 154 и 163 ЗПП и одмерени применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксене тарифе из Закона о судским таксама. Трошкови се односе на трошкове заступања од стране адвоката, и то за састав тужбе и пет образложених поднесака у износу од по 16.500,00 динара, за заступање на шест одржаних рочишта у износу од по 18.000,00 динара и приступ на три неодржана рочишта у износу од по 9.750,00 динара. Тужиоцу су досуђени и трошкови вештачења у износу од 75.000,00 динара, као и трошкови на име судске таксе на тужбу и пресуду у износу од по 59.550,00 динара.

Из наведених разлога, применом члана 401 тачка 3 у вези члана 394 тачка 4 ЗПП, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде па је одлучено као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Председник већа-судија
Ирена Вуковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић